

Prima instanță: (Judecătoria Bălți) M. Cojocaru

Instanța de apel: (Curtea de Apel Bălți) S. Procopciuc, A. Garbuz, E. Grumeza

Î N C H E I E R E

29 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Oleg Sternioală
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția",

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" împotriva Consiliului municipal Bălți, intervenient accesoriu Întreprinderea de Stat "Institutul de Proiectări pentru Organizarea Teritoriului" cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 22 august 2017, prin care a fost respins apelul depus de Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți din 12 octombrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 24 septembrie 2014, Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Bălți, intervenient accesoriu Întreprinderea de Stat "Institutul de Proiectări pentru Organizarea Teritoriului" cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, a menționat că deține în intravilanul municipiului Bălți suprafața de 60,68 ha teren proprietate publică a statului, fapt confirmat prin decizia Consiliului municipal Bălți nr. 4/24 din 04 mai 2006.

De asemenea, a menționat că materialele de stabilire a hotarelor au fost întocmite de Întreprinderea de Stat "Institutul de Proiectări pentru Organizarea Teritoriului" în conformitate cu prevederile art. 9 alin. (2) din Legea privind terenurile proprietate publică și delimitarea lor nr. 91 din 05 aprilie 2007.

Astfel, prin scrisoarea din 04 iunie 2014, Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" a înaintat spre examinare și aprobare Consiliului municipal Bălți materialele necesare privind delimitarea și coordonarea

hotarelor terenurilor aflate în gestiunea Instituției Publice Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția", amplasate pe str. P. Boțu 91 (sectorul 11) cu suprafața de 4,4753 ha, str. Viilor 8 (sectorul 2) cu suprafața de 13,1650 ha, str. P. Boțu 68 (sectorul 3) cu suprafața de 9,0081 ha, str. feroviarilor (sectorul 4) cu suprafața de 16,2621 ha, str. feroviarilor (sectorul 5) cu suprafața de 17,7695 ha, suprafața totală fiind de 60,68 ha.

Însă, prin decizia Consiliului municipal Bălți nr. 4/53 din 27 iunie 2014, cererea privind delimitarea și coordonarea hotarelor a fost respinsă.

La 25 iulie 2014, Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" a înaintat către Consiliul municipal Bălți cererea prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei Consiliului municipal Bălți nr. 4/53 din 27 iunie 2014, însă răspuns la cererea prealabilă nu a fost primit.

Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" solicită anularea deciziei Consiliului municipal Bălți nr. 4/53 din 27 iunie 2014, cu obligarea Consiliului municipal Bălți să coordoneze hotarele terenului proprietate publică a statului cu suprafața de 60,68 ha care se mărginește cu terenurile proprietate publică a municipiului Bălți și se află în gestiunea Instituției Publice Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția".

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 12 octombrie 2016, acțiunea înaintată de Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" a fost respinsă.

Pentru a decide astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că acțiunea înaintată se axează pe dezacordul cu actul administrativ de gestionare a terenurilor proprietate a municipiului Bălți și anume refuzul de aprobare a cererii de delimitare și coordonare a hotarelor terenurilor aflate în gestiunea Instituției Publice Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția".

Astfel, prima instanță a concluzionat că sarcina și prerogativa de delimitare și coordonare a hotarelor terenurilor aflate în gestiunea administrației publice locale, la caz Consiliul municipal Bălți, intră în mod exclusiv în competența unității administrativ-teritoriale respective, iar instanța de judecată nu este în drept de a delimita sau de a coordona terenurile proprietate a administrației publice locale.

Mai mult, instanța a conchis că cerințele invocate în acțiunea înaintată se referă inclusiv la oportunitatea actului administrativ în cauză și la operațiunile administrative (de delimitare și coordonare a hotarelor terenurilor) care au stat la baza emiterii acestuia, iar instanța de contencios administrativ nu este competentă să se pronunțe în acest sens.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 august 2017, a fost respins apelul depus de Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" și menținută hotărârea Judecătoriei Bălți din 12 octombrie 2016.

La 20 octombrie 2017, prin intermediul oficiului poștal, Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția" a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă.

Recurentul Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp "Selecția", în motivarea recursului a menționat că la examinarea cauzei, instanța de

apel a aplicat eronat normele de drept material și nu a ținut cont de probele prezentate.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Bălți a emis dispozitivul deciziei la 22 august 2017, iar la 27 septembrie 2017, recurentul a recepționat decizia redactată a instanței de apel (f.d. 245 Vol. I).

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 20 octombrie 2017, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încalcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Instituției Publice Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp ”Selecția”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Instituția Publică Institutul de Cercetări pentru Culturile de Cîmp ”Selecția”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Oleg Sternioală

Dumitru Mardari